

ylermi soini

*Kaikella
ystävyydellä*

KAIKELLA YSTÄVYYDELLÄ

Ylermi Soini

© 2021, ylermi soini

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978 952 804 736 0

TARINA

Mikko makasi sairasvuoteellaan vanhainkodissa. Hän katseli ympärillään olevia ihmisiä, omaisiaan, jotka seisoivat siinä osoittaen teennäistä myötätuntoa. Siinä oli vaimo, Petra, poika Olli ja tytär Kreta. Varsinaiset kolme paholaista, Mikko ajatteli, muttei voinut puhua, koska sairaus oli vienyt puhekyvyn. Hän oli saanut aivoveritulpan. Nyt hän sai avuttomasti katsoa mitä muut tekevät hänen ympärillään tai tekivät hänelle.

Kuinka voit ?, kysyi Kreta isältään ja asetti pöydälle kimpun ruusuja. Ne olivat punaisia. Mikko inhosi punaisia ruusuja, mutta hän ei voinut estää, eikä sanoa kuinka voi.

Sen huomasi myös Olli, tämä ”terävä-älyinen” poika, jonka seksuaalinen suuntaus oli ollut hukassa tähän päivään asti lisäksi, että hän oli juoppo. Oli kuitenkin viimein huomannut olevansa hetero. Olli sanoi

-Eihän se osaa puhua. Se on kuin imeväinen, se vain joteltelee ja tekee housuihinsa.

Kreta vastaa

-Tekee alleen, ei housuihinsa, ei sillä ole housuja. Sairaalassa ei ole.

Olli repäisi täkin Mikon päältä. Täkin alta paljastuivat Mikon vihreät sairaalahousut

-Katso nyt, sillä on housut

-Mikä vuosi nyt on ?, Kreta kysyi

-1995, vastasi Olli

-En minä sinulta kysy, vaan isältä. Lääkärit tekevät niin.

-Mutta eihän tuo puhu, Olli sanoi

Rauhoittukaa, olette kuin lapset, sanoi Petra, Mikon vaimo, rauhallisesti. Sitten vilkaisten Mikkoa hän lakonisesti virkkoi

-Onhan sillä piilossa jossain rahaa. Tarkoitan, että jos ja KUN se kuolee, pitäisi päästä niihin käsiksi. Siksihän me tänne tultiin

-Mutta äijähän ei osaa puhua, sanoi Olli, lääkäri sanoi, turhaan me tänne tultiin, enkä mä halua nähdä äijää, enkä myöskään tota, minkä Olli sanoi viitaten siskoonsa

Petra lähestyi miehensä sänkyä ja sanoi

Kaikki nämä vuodet olen minä saanut kärsiä siksi, että menin naimisiin kanssasi. Olit kännissä, löit minua ja lapsia, olit öitä poissa kotoa juhlimassa ja niiden lumppujesi seurassa, valehtelit, jätit lapsesi ja minut heitteille. Nyt olet tyhjentänyt tilisi, hamppu.

Petra kääntyi lapsiensa puoleen

Muistatteko joulun 15 vuotta sitten ?

-Joo oltiin pakkasessa koko yö, Olli sanoi

-Ja ukko oli sisällä, räyhäsi ja joi. Ei päästänyt meitä sisään, sanoi Petra, vaikka pakkasta oli parikymmentä astetta

-Joo, kohmees oli kädet, sanoi Kreta välinpitämättömästi

-Käveltiin kaupungin silloille, sanoi Olli, sa halusit hypätä mutsi, sillalta alas. Typerä ajatus kun joki oli jäässä.

-Olin paniikissa, sanoi Petra

-Sä oot aina paniikissa, sanoi Kreta

Petra mulkaisi tytärtään vihaisesti

-Mikä itse oot, lunttu, hän sihahti

Raha pitää perheen koossa, sanoi Olli hymyillen, varsinkin tällaisen perheen, mutta nyt on raha hukas ja perhe hajalla

Petra sanoi Mikolle

Rakas. Kaikella ystävyydellä. Jos et kerro me ensin kidutamme ja sitten tuhoamme sinut. Olet nyt siinä puolustuskyvyttömänä. Läjällään kuin rätti. Kuoppa on jo sinulle kaivettu. Sorakasa, jolla sinut peitetään, on jo sen reunalla. Pappi odottaa. Kaikki on valmiina sinua varten. Senkun kuolet, mutta ennen sitä. Minne piilotit säästösi ? Olemme katsoneet pankkitilit, etsineet kotoa, etsineet sieltä huvilanrötisköltä, jota kutsut kesähuvilaksi. Mutta meitä et huijaa. Et mene hautaan ennen kuin olemme saaneet rahamme, sika.

Ei se kerro, sanoi Kreta, vaikka osaisi puhua

Olli kääri hihojaan ylös ja käsissä olevat tatuoinnit tulivat esiin. Siinä oli tietysti lohikäärmetatuointi, joka syöksi tulta suustaan, lisäksi oli pääkallo tatuointi, viikatemiestä esittävä tatuointi ja gorillan pää. Näiden lomaan oli kirjoitettu tatuointi kirjaimin "I am deadly"

-Älä näytä noita käsiä, sanoi Kreta inhoten, sä näytät tyhmältä

-Mikä mun handuissa muka on ?

-Noi ällöttävät tatuoinnit, ne on niin typerii, pelkkää skeidaa. Lohikäärme, voi vehnä, mikä lohikäärme sä mukaa oot ?

-Se on symboli, sanoi Olli

-Ai symboli siitä, mitä sä et ainakan oo

-Mä synnyin lohikäärmeen vuonna, idiootti

-Olisit syntynyt jäniksen vuonna. Olisit voinut laittaa siihen tatuoinnin kun pupu syö porkkanaa. Itse asiassa sun nokkas on kuin porkkana

-Kaikil vankilakundeil on tatuoinnit, Olli sanoi

-Joo, sä oot muka ollut vankilassa, skagis

-Lopettakaa idiootit, sanoi Petra, tämä on vakava paikka. Jos äijällä on rahaa, mihin tänne se ois voinut sen kätkee

-Huumekekuriirit ruukaa laittaa pyrstöönsä sellaisen köntin, sikshän niille tehdään se tarkistus, sanoi Olli

Petra ja Kreta katsoivat Ollia

-Luuletsä et ukko on tunkenut ahteriinsa rahansa ?

-Miksei, sanoi Olli kohottaen olkapäitään, sitä paitsi, mä on lukenut Papillonin, niil oli köntti takapuolessaan jos oli rahaa, niillä vangeil siin kirjas

- Höpölöpö, ne täytyy olla jossain huvilalla, miten saatais äijä puhuun ? sanoi Petra

-Sitä pitää kovistella, sanoi Olli ja katseli isäänsä. Tämä katsoi takaisin muljautellen silmiään uhmakkaasti

-On silmät kuin särjellä, sanoi Olli

-Ja liukas on kuin kala, Kreta lisäsi

Sairaalahuoneen ovi avattiin ja hoitajat tulivat sisään. Yksi heistä sanoi;

-No Mikko, eikö ole kivaa kun omaiset ovat käymässä

Mikko kohotti oikean kätensä ja yritti kohottaa keskisormensa ilmaan.

-Juuri niin, sanoi hoitaja, tämä on niin tyypillistä, mutta sairaan on aina vaikea sopeutua. Hoitaja naurahti hieman asettaen ruokatarjottimen Mikon eteen. Sitten hän katsoi Kretaa.

-Voisitteko te ehkä syöttää hänet, meillä on niin kiire.

-Totta kai, sanoi Petra ennenkuin Kreta ehti kieltäytyä

-Kas niin, sanoi hoitaja, paljon ravitsevaa ruokaa, ja herkullisia voileipiä

Sitten hoitajat lähtivät ruokailuvaunun kanssa.

-Meinaatsä syöttää ukkoo ? kysyi Kreta hämmentyneenä

-En, sanoi Petra ja alkoi kauhoa Mikon edessä olevaa soppa-annosta suuhunsa. Jo pian Olli oli napannut voileivän ja Kreta toisen.

-Tää voileipä on vähän nahkea, sanoi Kreta Mikon mölistessä sängyllä epämääräisesti. Mikko yritti kohottautua ylös, jotta saisi ruokatarjottimen kaatumaan, mutta tämä huomattiin ajoissa. Petra nosti tarjottimen ikkunalaudalle, katsoi ikkunasta ulos ja sanoi

-Oikein kaunis maisema, ja aurinkokin hieman pilkistää

-Ai toi parkkipaikka ja metsä, onks se muka kaunis ? kysyi Olli syöden leipäänsä. Ai niin. Tuol on pururata jota pitkin äijät ähkii juosten. Niitäkö sä katot ? Voi ihra mikä näky. Ei toi oo lihasta, toi, äiti, se on läskii, joka juoksee. Eikä läskit lähde juosten noilta.

-No, miten sitten, kysyi Kreta

-Mitähän tulee ulos kun juoksee, kysyi Olli

-Hikeä ?

-Ja mitä hiki on ?

-Vettä ja suoloja

-No niitä siinä lähtee, sanoi Olli. Sitten ne tulee himaan ja juo vettä ja kaljaa. Kaikki on taas ennallaan ja läskit on jäljellä ja hilluu kuin sianliha vesisaavissa.

-Ootsä kuullut koskaan kaloreista, kysyi Kreta

-En varmaan, sanoi Olli, en ikinä, mä en oo kuullut mistään mitään

-Kalorit on niinkuin energiaa, Kreta valisti, niitä kuluu kun juoksee, ja niitä saa kun syö

-Paljon sitten vedessä on kaloreita ?, kysyi Olli

-Tota, kai jonkin verran, mutta vettä juodaan

-Etsä sitten tiedä, tietäväinen torvi, Olli sanoi

-Mehän puhuttiin rasvasta, siinä on kaloreita

-Kuinka paljon ?

-Enemmän kuin vedessä, on tyydytettyjä ja tyydytettymättömiä

-Kaloreita vai ?

-Niin, sanoi Kreta, toiset kalorit on vaarallisempia kuin toiset

-Mä en usko suo, sanoi Olli, sä puhut höpöä niinkuin se sun tomppeli miesystäväs Timo. Timppeli tomppeli timo on tomppeli,

tonttulakki päässä hyppelee kuin sika jouluna. Jouluna se olikin kuin sika. Ei edes juonut punaviiniä.

-Älä usko muo, aivokääpiö, älä, ei sun tartte. Pysy tyhmänä. Mutta entä sun Eilas ? Eila kaistapää. Päässä hiuksii, muu on puuta, ei uskalla avata suuta, koska on tyhmä kuin muuli.

Kreta kääntyi äitiinsä päin.

-Muistatko kun kaistapää Eila tuli meille ekan kerran ? Se vikisi ruokapöydässä kuin hiiri "Saisinko maitoa" vaikka tölkki oli ihan nokan alla. On varmaan kuitenkin vähän suo fiksumpi Olli, mutta ei paljoa.

-Entä tompperi Timo, kysyi Olli. "Mä en syö lihaa, mä syön vain kasveja". Mikä se jätkä on, märehdivä lehmä ?

-Se on vegetariaani. Musta on hyvä, ettei kaikki syö läskiä niinkuin sinä, Kreta sanoi

-Niin, kohta äijällä kasvaa kurpitsa sanonko mistä kun paksusuoli on täynnä siemeniä. Äijä pitäis haudata maahan niin saatais puutarha kasvaan, meloneita, lanttua ja mitä kaikkea.

-Ja kun sut haudattais maahan, sieltä ilmaantui läski sika, nöf, nöf

-Ai sä osaat matkia itseäs, Olli sanoi

-Isää se matkii, puuttui Petra keskusteluun, sehän oli aina lauantaina nelinkontin ja örisi

-Niin se kyllä oli, Olli myönsi, ja kääntyi Mikkoon päin ja röyhtäisi.
Sitten hän sanoi

-Tulihan syötyä, pannaan tarjotin sen eteen, jotta luulevat sen
syöneen

Tämä tehtiinkin. Mikko heitti toimivalla oikealla kädellään
tarjottimen ja tyhjästä astiat ilmaan ja sitten lattialle. Kuului kolinaa

-Onpa ukko kättänsä, sanoi Petra, onneksi se ei pääse liikkeelle

Olli haki hoitajat paikalle

-Voi mikä sotku täällä on, huusi hoitaja nimeltään Aila tullessaan.
Nyt on Mikko ollut hyvin, hyvin tuhma.

Hoitajan sormi teki soo soo liikettä

Hoitaja nimeltään Bertta rupesi korjaamaan särkyneitä astioita
lattialta. Onneksi lautanen oli sentään muovia. Mikko ynisi
sängyssä yrittäen sanoa jotain. Olli sanoi

-Se sai jonkun hepulin. Se huitoi kädellä ja tarjotin lensi. Ehkä se
haluaa skeidalle.

-Niin, se söi kaikki, vahvasti Kreta, se on aina ollut ahne ja
kylymätön

-Niin, ja röyhtäisi vielä päälle, lisäsi Petra

-Niin, kuin si....Mutta Olli ennätti pysäyttää lauseen, änkyröiden
hän jatkoi

-Kuin sivallus oli se käden liike, joka sai tarjottimen lentämään, varmaan toipuu pian

-No se on hyvä, sanoi hoitaja Aila, ehkä hän vielä toipuu, ehkä puhekin palautuu vähitellen. Toivoa on. Mutta nyt on vierailuaika ohi. Nyt pitää antaa Mikon levätä.

-Hän on varmaan hyvin kylläinen, sanoi Petra. Sitten hän tarttui pehmeästi Mikon poskeen kädellään ja pehmeästi ravisutti sitä

-Eikö niin, kulta ?

Mikko ynähti ja kiskaisi päätään sivulle

-Onpa hän äksy, sanoi Petra

Olli tajusi tarttua Mikon sairaaseen käteen ja sanoi

-Hei hei, isä. Älä nyt vaan rupea kuolemaan, hehe. Mätäneminen ei ole kivaa.

Molemmat hoitajat rupesivat tuijottamaan Ollia, joka sanoi nopeasti

-Se tota on sisäpiirivitsi. Kun oltiin kalassa isän kanssa hän aina sanoi niin kun veneessä en laittanut turvaliiviä päälle. Varotti hukkumisesta ja sanoi, että mätäneminen ei ole kivaa. Se ei ollut kivaa kuulemma kaloillekaan.

Hoitajien tuima katse lauhtui ja Kreta oli yllättynyt. Miten tyhmä veli keksi näin äkkiä selityksen ? Sitten hän tajusi, että hänen pitäisi ylittää tämä. Kreta pinnisti ja pää löi tyhjää. Hän tuijotti

päätyseinää, joka oli vaaleanvihreä. Väristä tuli mieleen oksennus. Isä oksentamassa vessassa. Isä taas juomassa. Sitten oksentamassa. Isä oksentamassa matolle. Isä oksentamassa lavuaariin. Isä oksentamassa hedelmäkulhoon.

-Koita olla oksentamatta isä, tuli Kretan suusta kuin varkain. Hän kääntyi nopeasti ja meni ulos huoneesta ennen muita.

-Hän on niin herkkä, sanoi Petra kuivasti hoitajille, tuo Kreta

-Ja tyhmä, lisäsi Olli jaksamatta hillitä itseään.

-Tulemme taas huomenna, pikku sitruunani, sanoi Petra Mikolle äänensävyllä, joka oli sekä lupaava että uhkaava, mutta samalla hellältä kuulostava

Mentiin ulos

-Mitä toi oli, kysyi Olli

-Mitäkö ? Me puristamme äijältä vielä tiedon niinkuin sitruunasta puristetaan mehu.

-Mutta eihän se osaa puhua, Olli sanoi

-Se saa terapiaa että oppisi, sanoi Petra

Keltainen auto ajaa pienen rantamökin pihaan. On syksy, ja mökin ympärillä oleva piha on lohduttoman näköinen. Talokin on ränsistyneen näköinen, ainakin ulkoa. Kellertävä maali on paikoin

rapissut. Kaiken kruunaa harmaa, vetinen sää. Ei kuitenkaan sada, mutta keltaisenruskea maa on märkää.

Autosta astuu ulos ensin Kreta

-Aina on ilo kun tällä sun koslallasi pääsee perille. On juhlan paikka.

Sitten Olli astuu ulos

-Oltas tultu sun Timos autolla. Ei olis tarvinnu bensaa maksaa. Mutta ei. Timon piti mennä veljensä lapsen ristiäisiin. Mikä tekosyy. Saahan se nimen ilman Timoakin. Varmaan ne antaa sillekin nimen Timo. Se on kaikki siellä Timoja. Eiko se isäkin ollut Timo. Timo sakkia koko liuta. Timolla olis ollut paku.

-Sä aina halut hyväksikäyttää kaikkii, sanoi Kreta kun Petra astui ulos

-On tää aina vain viheliäisemmän näköinen, sanoi Petra

-Niin Kretaako tarkoitat, irvisteli Timo

-Ei vaan sun autoas, vastasi Kreta

-Tarkoitin tätä mökkiä, sanoi Petra. Aina vain höperömmäksi tulee kun sitä katsoo. Ällötys koko paikka. Mutta Mikkohan sen valitsi. Ihan kiusallaan varmaan.

Petra astui pari askelta ja sitten kenkä osui nurmikolla olevaan vesilätäkköön.

Kirjassa kuvataan erään perheen kuviteltua kohtaloa Suomenmaassa. Kirja on symbolinen ja kuvaa itse asiassa Suomen poliittista järjestelmää. Perhe edustaa Suomen kansaa. Tarinassa olevat toimijat ovat poliittisia elementtejä. Siten esimerkiksi poliisi ei todellisuudessa edusta poliisia, eikä palokunta palokuntaa, vaan itse asiassa Suomessa vallalla olevia poliittisia jakolinjoja. Poliittiset realiteetit peilautuvat kirjan makaabereihin tapahtumiin ja tapahtumien taustalla on 1990 luvun keskivaihe.

Poliittisessa kielenkäytössä ja toiminnassa todelliset yhteiskunnalliset ongelmat ja niistä keskusteleminen haudataan iskulauseiden ja tietäntyyppisen epäloogisen poliittisen jargonin alle. Tämäntyyppinen toiminta estää todellisista lähtökohdista tapahtuvan yhteiskunnallisen analyysin ja keskustelun. Kirjan makaaberit fiktiot kuvaavat symbolisesti tätä ilmiötä.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi